

[Horn.]

noget, man har næret ængstelse for i landkommunerne. Det er nu tydeliggjort, at det ikke bliver tilfældet.

Ændringsforslag nr. 3 indeholder til gengæld en yderligere forpligtelse for kommunerne, idet et barn, som går i en 9. klasse uden for kommunen, ligestilles med dem, som går i 8. klasse, når kommunen ikke selv har sørget for en sådan undervisning. Konsekvensen heraf er vel ret overskuelig. Man kan sige, at ændringen fører princippet om vederlagsfri undervisning helt til tops også for de skoler, som har en 9. klasse, og vi får herved en samlet ordning for hele vort skolevæsen.

Ændringsforslag nr. 4 imødekommer et længe næret ønske ikke mindst i landkommunerne om, at børn, som søger en privat realskole, også skal kunne få vederlagsfri undervisning, vel at mærke når kommunen har truffet aftale med den pågældende private skole. Det er klart, at kommunerne må være sikret, så at de ikke skal sende deres børn både i øst og i vest.

Ændringsforslag nr. 5 er en følge af ændringsforslag nr. 4, hvorefter en kommune får optagelsespligt i 9. klasse, hvis der er plads — det er altså den almindelige regel for eksamensskolerne.

Ændringsforslag nr. 6 sikrer, at en kommune, som har realklasser både i hovedskolen og i gymnasiet, kan forlange, at ansatte lærere skal medarbejde i begge realafdelinger.

Ændringsforslag nr. 8 drejer sig om afgangsbeviser, der skal gives, om det ønskes, ved udgangen af hovedskolen. Det er en af de ting, der må tillægges en ikke ringe vægt i forbedringen af den eksamensfri mellemskole. Ændringsforslaget siger, at beviset skal udfærdiges. Hermed menes, at beviset skal ligge parat på skolen, efter at eleven har forladt skolen, selv om han af en eller anden grund ikke modtager beviset den sidste skoledag. Mange skoleledere har kvaler, hver gang en gammel elev pludselig rekvirerer et bevis mange år efter, at han

er gået ud af skolen, og det, der så skal stilles op, bliver jo også mere usikkert. Det hele kan være ret besværligt. Det bliver betydelig enklere og mere præcist, at beviset er skrevet på det tidspunkt, eleven går ud af skolen, og således ligger parat. Det er altså en rent administrativ ordning. Det vil vel blive rent undtagelsesvis, at beviserne ikke modtages, så skolens besvær med at opbevare dem bliver til at overse.

Ændringsforslag nr. 9 refererer sig til de lige nævnte afgangsbeviser og går ud på, at egentlige afgangsprøver først må holdes i 8. og 9. klasse. Til gengæld vil sådanne prøver give en yderligere styrkelse af hovedskolen; de vil ligesom skabe den målsætning, som den frie mellemskole hidtil har manglet.

Ændringsforslag nr. 10 betyder en snering af den samme paragraf, nemlig § 11, idet det sikres, at de elever, som søger optagelse i realafdelingen eller 1. gymnasieklasse, er egnet dertil, d. v. s. at de skønnes på normal tid at kunne gennemføre den undervisning, de går ind til. Der er her gjort en betydelig indrømmelse over for gymnasiernes ønsker om sikkerhed for, at de kun får egnede elever, og det vil igen betyde, at universitetet, som også har en forestilling om, at det kan komme ud for noget forfærdeligt, bliver garderet.

Ændringsforslag nr. 11 indeholder en tilskyndelse, navnlig for landkommunerne, til at oprette 8. klasser, eventuelt 9. klasser, derved at sådanne klasser i særlige tilfælde kan have et mindstetimeantal pr. år på 960. Det svarer til principperne i ungdomsskoleloven, og det svarer også til princippet i den norske Framhaldsskolelov. Der vil jo nok være en række landkommuner, hvor en kombination af skole og arbejde, som man kender det en række steder, hvor der er ungdomsskoler, kunne tænkes at være gennemførlig som et overgangsstadium til et mere fast 8. skoleår med fuldt timetal.

Ændringsforslag nr. 12 indeholder den ændring, som vel er den centrale i hele lovkomplekset. Det drejer sig her om selve strukturen, om den såkaldte milde deling.